

LESSON 27

POOR SOPAKA

Once there was a boy by the name of Sopaka belonging to a very poor family. When this boy was only seven years old his father passed away and his mother married another man who was very cruel, wicked and unkind. He always beat, scolded and shouted at small Sopaka who was very kind, innocent and good.

The step-father always thought, "This boy is a nuisance. He is good-for-nothing. I hate him but I cannot do anything to him because his mother loves him very much. What shall I do about him?"

One evening he said: "Dear son, let us go for a walk."

The boy was surprised that his step-father spoke to him so kindly and he thought, "My step-father never talked to me so kindly. But now he seems to be very good. Perhaps my mother may have asked him to be kind to me." So he readily went with his step-father.

The step-father took him to a cemetery where there were many smelly dead bodies here and there, tied Sopaka to one of them and left him there while the boy was crying, 'Father, please father, don't tie me to this smelly and dirty dead body. Please, father. please. I am frightened, father.'

သင်ခန်းစာ (၂၇)

သနားဖွယ် သောပါက

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အချိန်တွင် အလွန်ဆင်းရဲသော မိသားစု၌ သောပါက အမည် ရှိသော ကလေးငယ်တစ်ဦးရှိခဲ့ပါတယ်။ ထိုကလေး (၇) နှစ်အရွယ်တွင် သောပါက၏ဖခင် ဆုံးပါး သွားခဲ့ပြီး မိခင်သည် ထပ်မံအိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပါတယ်။ နောက် ယောက်ျားသည် လွန်စွာရက်စက် တတ်ပြီး သနားကြင်နာမှုမရှိပေ။ ဖြူစင်ရိုးသားပြီး သနားကြင်နာတတ်သော သောပါကအပေါ်တွင် ထိုပထွေးသည် မောက်မာစွာ အော်ဟစ် ရိုက်ပုတ်ညှင်းဆဲတတ်ပါတယ်။

ထိုပထွေးသည် ဤသို့စဉ်းစားလေသည်။ " ငါ ဒီကလေးကို ကြည့်မရဘူး။ စာရင်း ရှုပ်ပြီး ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ကလေးဘဲ။ ငါ မုန်းလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် သူ့အမေကလဲ ဒီကောင်လေးကို ချစ်တော့ ငါ ဘာမှလုပ်မရဘူး။ ငါ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။ "

တစ်ညနေခင်းတွင် “ သား - လမ်းလျှောက်သွားကြစို့ ”

သောပါကလေးသည် သူ့ပထွေး သူ့ကို တခါမှ ဒီလိုစိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ညင်ညင်သာသာ မဆက်ဆံဖူးသဖြင့် လွန်စွာအံ့အားသင့်ပြီး ငါ့ အဖေ ငါ့ ကို ဘယ်တုန်းက မှ ဒီလိုမခေါ်ဖူးဘူး။ ငါ့ အမေပြောထားလို့ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းပြောတာဖြစ်ရမယ်ဟု စဉ်းစားမိပြီး၊ သူ့ပထွေးခေါ်ရာကို အလွယ်တကူ လိုက်ပါသွားခဲ့ပါတယ်။

သောပါက၏ ပထွေးသည် သူ့ကို လူသေကောင်များနှင့်ပြည်နှက်နေသော သုဿာန်ကို ရောက်သော် အလောင်းကောင်နှင့်တွဲ၍ ချည်နှောင်ကာ ပစ်ထားခဲ့ပါတယ်။ သောပါကသည် လွန်စွာကြောက်ရွံ့၍ အဖေ ကျွန်တော်ကို ဒီရုံ့ရာ ပုပ်သိုး နံ့စေ့နေတဲ့ အလောင်းကောင်းကြီးနဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့အဖေဟု တောင်းပန်ရှာခဲ့ပါတယ်။

Sopaka began to cry as loudly as he could. But his step- father went away without caring for him. As the night became darker and darker Sopaka’s fear increased. There was nobody in the cemetery and the boy was so frightened that his hair stood on end and drops of sweat began to roll down from his body until he was fully wet with sweat. When he heard the noises of jackals, tigers, leopards and other wild animals he began to cry still louder. When he knew that he was all alone and there was nobody in this terrible place to help him, he saw a shining, noble looking and most handsome person with a very bright light coming towards him and heard Him speak in a most sweet voice: ““Sopaka, don’t cry. I am here to help you, fear not.” And in a moment, Sopaka, broke his bonds and stood before the Buddha in the Jetawana Temple.

Sopaka could not believe his eyes and ears. Although the Buddha was staying very far away from the cemetery, yet He heard Sopaka's cry and, creating a very bright light, sent it towards the boy and made the ropes break by his power. When this poor boy came to the Temple the Buddha bathed him, gave him some food to eat, clothes to wear and consoled him.

သို့သော် သောပါက ဘယ်လောက်ပင် အော်ဟစ် ငိုကြွေး တောင်းပန်ပါသော်လည်း သူ၏ ပထွေးသည် ရက်စက်စွာထားခဲ့ကာ ထွက်ခွါသွားခဲ့ပါတယ်။ ညအမှောင်ထုက ပိုပိုပြီး နက်လာသော အခါ သောပါက အလွန်ပင် ကြောက်စိတ်တွေဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ လူသူတစ်ဦးမျှမရှိသော ထိုသုဿာန်

ကြီးတွင် သောပါကလေး တစ်ယောက်တည်း ကြောက်လွန်း၍ ကြက်သီးမွေးညှင်းထကာ ဇောချွေး များ တစ်ကိုယ်လုံးစိုရွဲသွားအောင်ပင် ပြန်လာပါတော့တယ်။ အနီးအနားမှ ဝံပုလွေ၊ မြေခွေး၊ ကျား၊ ကျားသစ်များ အစရှိသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ အသံများကို ကြားရသော် သနားစရာ သောပါကလေး ပို၍ အော်ဟစ် ငိုကြွေးကာ အော်၍ အကူအညီတောင်းရှာခဲ့ပါတယ်။ လူသူမနီး ထို သုဿာန်ကြီးတွင် သူ့ကို ကူညီမယ့်သူမရှိဟု သူ့အတွေးဝင်လာစဉ် အလွန်တရာမှ တောက်ပသော အလင်းတန်းများနှင့်ဝန်းရံထားသော အင်မတန်ချောမော ကြည်ညိုဖွယ် ကျက်သရေရှိသော မြတ်စွာ ဘုရား ကြွရောက်လာပြီး ချစ်သားလေး သောပါက မငိုပါတော့နှင့်၊ မကြောက်လေတော့နှင့်၊ ငါဘုရား ကူညီဖို့ရန်ရှိလာပြီဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် သောပါကကို ချည်နှောင်ထားသော အနှောင်အဖွဲ့များ အကုန်လုံး ကွယ်ပျောက်ကာ မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ချက်ချင်းရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

သောပါကသည် သူ၏ မျက်စိနှင့်နားများကို မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့အား သင့်နေခဲ့ ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတော်နှင့်အလွန်ဝေးလံသော သုဿာန်မှ သောပါကလေး၏ ဒုက္ခဆင်းရဲဖြင့်ငိုကြွေးနေသည်ကို ကြားသိတော်မူပြီး၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်များကို သောပါကလေး မြင်သိနိုင်အောင်စေလွှတ်တော်မူသဖြင့် တန်ခိုးတော်များကြောင့် အနှောင်အဖွဲ့များမှ လွတ်မြောက်စေခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းတော်သို့ တန်ခိုးနှင့်ခေါ်ဆောင်ပြီးနောက် ရေချိုး သန့်ရှင်းပေးပြီး သောပါကလေးကို အစားအစာများကျွေးမွေး နွေးထွေးစေပြီး ချမ်းသာမှုကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ကိုလဲ နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့ပါတယ်။

When the wicked step-father returned home Sopaka’s mother asked him, “Where is my son?”

“I don’t know,” said the wicked man, “he came home before me and I thought he was sleeping.” But the mother could not sleep the whole night. She was crying and crying, thinking of Sopaka.

Next day early in the morning she thought. The Buddha knows all, past, future and present. I must go to the temple and ask the Buddha where my son is. So crying and weeping she went to the temple.

Then the Buddha asked her, “Why sister, are you crying?”

“O Lord,” said the lady, “I have only-one son. Since last evening he is missing. My husband took him for a walk when he returned home he said that he did not know what had happened to my son.”

“Don’t worry sister. Your son is safe. Here he is,” and so saying, the Buddha showed her Sopaka, now a monk, not as a boy. The mother was very happy to see her son again. After listening to the Buddha's teaching she thanked Him very much and went away as a follower of the Buddha.

ရက်စက်သော ပထွေးအိမ်ကို ပြန်ရောက်သော် သောပါကလေး၏ မိခင်သည် ငါ့ရဲ့သား ဘယ်မှာလဲဟု မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

ငါလဲမသိဘူးလေ။ သူ ငါ့အရင် အိမ်ပြန်သွားပြီး အခုလောက်ဆို ရောက်နှင့်နေလောက်ပြီ။ အိပ်နေသလား ငါ မသိဘူးဟု ပြောခဲ့ပါတယ်။ သောပါကလေး၏ မိခင်သည် စိုးရိမ်စိတ်နှင့်သား အကြောင်းတွေးကာ တစ်ညလုံးငိုယို ပူဆွေးပြီး အိပ်မပျော် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

နောက်နေ့နံနက်စောစောတွင် သူမသည် “မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော အတိတ် အနာဂတ်တို့ကို သိမြင်နိုင်၍ ငါ့ရဲ့သားလေး ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာကို သိလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားကာ မြတ်စွာဘုရားရှိရာ ဇေတဝန်ရွှေကျောင်းတော်သို့ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ထွက်ခွါလာခဲ့ပါတယ်။

ချစ်သမီး ဘာကြောင့် ငိုကြွေးရသနည်းဟု မြတ်စွာဘုရားက မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားငယ်လေးသည် မနေ့က ညနေခင်း အချိန်က တပည့်တော်မ ခင်ပွန်းနဲ့လမ်းလျှောက်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အိမ်မပြန်လာသဖြင့် ခု သူ့ဘယ်ရောက်နေသလဲ တပည့်တော်မ သိလိုပါသည်ဘုရား။

မစိုးရိမ်နဲ့တော့ ချစ်သမီး၊ ချစ်သမီး၏သားငယ်သည် ကျောင်းတော်မှာ လုံခြုံစွာ ရောက်ရှိနေ ပါတယ်။ ကြည့်လော့။ မြတ်စွာဘုရားသည် သောပါကလေးကို ကလေး သဖွယ်မှ အသွင်ပြောင်းပြီး ကိုရင်အဖြစ်ဖြင့်ရှိသည်ကို ပြလေသော် မိခင်သည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားသည် သောပါကလေး၏မိခင်ကို တရားရေးအေး တိုက်ကျွေး ဟောကြားလေရာ မိခင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို လွန်စွာကျေးဇူးတင်လေပြီး ဥပါသိကာမအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါရန် လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။